

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Mrázkové a soudců JUDr. Pavla Vlacha a JUDr. Čestmíra Slaného v právní věci

žalobkyně: **B. A.**, narozená dne xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Plavcem, Ph.D.
sídlem Na zábradlí 205/1, Praha 1

proti
žalovaným: **1) REALITY 21, s. r. o. v likvidaci**, IČ 26130742
sídlem Na Poříčí 1071/17, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Michaelem Šefčíkem, Ph.D.
sídlem Jungmannova 881, Pardubice

2) P. K., narozený dne xxx
bytem xxx
zastoupený advokátem Mgr. Bc. Ondřejem Říhou, LL.M.
sídlem Na Příkopě 583/15, Praha 1

o zaplacení částky 1 290 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 5. 2021, č. j. 20 C 225/2014-297,

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku o věci samé ohledně částky 233 594 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně od 1. 11. 2012 do zaplacení **zrušuje** a řízení se v tomto rozsahu **zastavuje**, a ve zbylém rozsahu se v tomto výroku vůči první žalované **mění** tak, že první žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 1 056 406 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5% ročně od 27. 11. 2012 do zaplacení, jinak se **potvrzuje**, a ve vztahu mezi žalobkyní a druhým žalovaným se v tomto výroku co do částky 1 056 406 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně od 1. 11. 2012 do zaplacení a dále ve výroku II o náhradě nákladů řízení **zrušuje** a věc se **vrací** v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
- II. První žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 105 474 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaných zaplacení částky 1 290 000 Kč s příslušenstvím (výrok I), uložil žalobkyni zaplatit druhému žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 26 058,56 Kč, k rukám jeho zástupce, do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II) a ve výroku III rozhodl, že mezi žalobkyní a první žalovanou nemá „nikdo“ právo na náhradu nákladů řízení.
2. Soud prvního stupně tak rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaných zaplacení částky 1 290 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně od 1. 11. 2012 do zaplacení s tím, že plněním jednoho z žalovaných zaniká v rozsahu plnění povinností druhého žalovaného, a to na první žalované jako náhrady škody způsobené porušením smlouvy, a na druhém žalovaném, bývalém jednatelem první žalované, z titulu ručení za závazky první žalované.
3. Žalobkyně odůvodnila žalobu směřující proti první žalované tím, že s první žalovanou (realitní kancelář) uzavřela dne 22. 6. 2012 zprostředkovatelskou smlouvu, podle níž se první žalovaná zavázala zprostředkovat úplatný převod žalobkyni patřícího členského podílu v bytovém družstvu „DRUŽSTVO DOBEVSKÁ 874“ (dále jen „podíl“), oznámit žalobkyni všechny skutečnosti rozhodné pro uzavření převodní smlouvy, poskytovat jí informace a zajistit právní servis. První žalovaná vyhledala zájemce o koupi a připravila návrh smluvní dokumentace, sestávající z dohody o převodu podílu, dohody o finančním vyrovnání a dohody o úschově finančních prostředků a listin. Všechny tyto dohody byly uzavřeny dne 21. 8. 2012, v případě dohody o úschově na návrh první žalované s advokátem Mgr. M. V., prezentovaným žalobkyni první žalovanou jako jejím právníkem. Na základě této dohody nabyvatel podílu složil na účet advokátní úschovy Mgr. V. částku 1 290 000 Kč určenou na cenu za podíl. K jejímu vyplacení žalobkyni však nedošlo, neboť Mgr. V. uvedenou částku zpronevěřil, stejně jako úschovy určené pro desítky dalších klientů první žalované, za což byl trestně stíhán a odsouzen. V souvislosti s jeho závazky vůči klientům první žalované na něj byl prohlášen konkurs. Nevyplacením prostředků z úschovy vznikla žalobkyni škoda. Žalobkyně zjistila, že první žalovaná ukončila spolupráci s Mgr. V. již dne 22. 8. 2012 a dne 6. 9. 2012 na něj podala trestní oznámení. Závažné problémy s činností jmenovaného na poli úschov pro klienty však registrovala již předtím, podle žalobkyně nejpozději od počátku srpna roku 2012. Žalobkyni však tyto problémy zatajila, a tím porušila své smluvní povinnosti oznámit jí všechny skutečnosti, které mají rozhodný význam pro uzavření dohody o převodu podílu (podle článku II odst. 4 zprostředkovatelské smlouvy), a učinit vše pro to, aby zájmy žalobkyně byly chráněny (podle článku II odst. 6 téže smlouvy). Pokud by první žalovaná těmto svým povinnostem dostála, žalobkyně by úschovní smlouvu s Mgr. V. zcela jistě nepodepsala, a škoda by jí tak nevnikla. Za její vznik proto odpovídá první žalovaná.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

4. Žalobkyně vyzvala první žalovanou k náhradě škody dopisem ze dne 5. 10. 2012, v němž požadovala plnění do 20 dnů od doručení dopisu. První žalovaná ničeho neplnila, a je tak podle žalobkyně v prodlení nejpozději od 1. 11. 2012, „kdy již pohledávka musela být zcela jistě splatnou“. Od tohoto data proto žalobkyně žádá na první žalované rovněž zaplacení úroků z prodlení ve výši 7,75% ročně až do zaplacení.
5. Pokud jde o do řízení v jeho průběhu na návrh žalobkyně přistoupišího druhého žalovaného, na jeho povinnost k zažalovanému plnění dovozuje žalobkyně z toho, že jako t. č. jednatel první žalované nejednal v rozhodné době s péčí řádného hospodáře, když podle přesvědčení žalobkyně si nepočínal adekvátně a v odpovídajícím čase poté, co se již počátkem srpna roku 2012 dozvěděl od makléřek první žalované o potížích s výplatami úschov Mgr. V.. Druhý žalovaný tím způsobil první žalované škodu, kterou jí neuhradil, odpovídající neuhrazené pohledávce žalobkyně na náhradu škody. Její úhrady se žalobkyně na první žalované nemůže domoci, proto druhý žalovaný za tento závazek první žalované ručí.
6. Druhý žalovaný se zažalovanému nároku bránil tím, že Mgr. V. byl samostatným advokátem, do jehož úschovní činnosti nemohl ani on, ani první žalovaná nijak zasahovat. První žalovaná měla s Mgr. V. uzavřenu mandátní smlouvu, svým klientům ho nevnucovala, jeho služeb ostatně využívala jen zhruba polovina z nich. Druhý žalovaný při výkonu funkce jednatele první žalované podle svého přesvědčení nepochybil, jeho reakce na problémy s Mgr. V., představovaná zásadně zejm. uzavřením dohody o ukončení spolupráce se jmenovaným dne 22. 8. 2012, odpovídala vývoji situace a intenzitě problémů. Ty spočívaly povýtce ve výplatě úschov až v závěru k tomu v úschovních dohodách stanovených lhůt (potud ale plně v souladu s těmito dohodami) a výjimečně i po těchto lhůtách (první dva případy oznámené první žalované jejími makléři až dne 15. 8. 2012). Do té doby nebyly s Mgr. V. žádné problémy. K uzavření dohody o ukončení poskytování právních služeb dne 22. 8. 2012 tak došlo z preventivně- reputačních důvodů poté, co se dne 17. 8. 2012 konala s Mgr. V. schůzka, v době jejíhož konání již byly splatné úschovy vyplaceny. První žalovaná přesto dne 20. 8. 2012 (v pondělí) informovala „spolupracující makléře o rozhodnutí vedení již nadále nerozpracovávat nové obchodní případy s Mgr. V.“ a dva dny nato se jmenovaným formálně rozvázala spolupráci. V uvedených dnech nicméně druhý žalovaný ještě netušil, že by si Mgr. V. počínal až později zjištěným způsobem, tj. že prostředky z úschov rozsáhle defraudoval a že v této souvislosti provozoval tzv. „letadlo“, tj. starší úschovy vyplácel z úschov pozdějších. Uvedené je ilustrováno tím, že ještě dne 28. 8. 2012 sám druhý žalovaný zaslal na úschovní účet Mgr. V. finanční prostředky pocházející z vlastních zdrojů ve výši 1 557 000 Kč. Stížnosti na nevyplacené úschovy se začaly množit až na přelomu srpna a září roku 2012, na což druhý žalovaný promptně zareagoval mj. podáním trestního oznámení dne 6. 9. 2012, dále jednal s klienty, obrátil se na pojišťovnu, oslovil advokátní kancelář s žádostí o právní pomoc, podal stížnost na Českou advokátní komoru. Ve všem uvedeném nedostatek své péče řádného hospodáře rozhodně neshledává.
7. První žalovaná se v řízení před soudem prvního stupně k žalobě vůbec nevyjádřila (kupodivu bez jakýchkoliv pro ni tíživých procesních důsledků, když usnesení s výzvou k vyjádření k žalobě podle § 114b o. s. ř. ze dne 15. 3. 2017 bylo z důvodů, jež odvolacímu soudu nejsou zřejmé, doručováno jen druhému žalovanému, všechna tři jednání před soudem prvního stupně byla konána v nepřítomnosti první žalované, druhý žalovaný je podle prepisů záznamů z jednání jaksi bez dalšího ztotožněn s „žalovanou stranou“ – poznámka odvolacího soudu).
8. Soud prvního stupně vyšel po provedeném dokazování zejm. z následujících skutkových zjištění. Dne 1. 1. 2011 uzavřela první žalovaná, jednající druhým žalovaným jako svým jednatelem, s advokátem Mgr. V. smlouvu o poskytování právních služeb, v níž se dohodli, že jmenovaný bude první žalované poskytovat právní služby včetně přípravy a vedení smluvní agendy a vyhotovování písemností právního charakteru v oblasti činnosti první žalované, za paušální měsíční odměnu ve

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

výši 100 000 Kč + DPH. Dne 22. 6. 2012 uzavřela žalobkyně s první žalovanou zprostředkovatelskou smlouvou o obsahu shora tvrzeném žalobou. Dne 21. 8. 2012 byly uzavřeny tři dohody shora tvrzené žalobou o v žalobě tvrzeném obsahu, v případě dohody o úschově finančních prostředků a listin za vedlejšího účastenství J. S.. Částka ve výši 1 290 000 Kč složená do úschovy odpovídala doplatku ceny za převod podílu. K jejímu vyplacení žalobkyni mělo dojít nejpozději do deseti pracovních dnů po předložení originálu dohody o převodu podepsané oběma smluvními stranami, opatřeného potvrzením o předložení dohody družstvu, k rukám Mgr. V., k čemuž došlo dne 28. 8. 2012. Dne 22. 8. 2012 došlo mezi první žalovanou a Mgr. V. k uzavření dohody o ukončení smlouvy o poskytování právních služeb k témuž dni. Dne 6. 9. 2012 podal druhý žalovaný na Mgr. V. trestní oznámení a stížnost adresovanou České advokátní komoře. Dopisy ze dne 9. 9. 2012 informovala první žalovaná řadu svých klientů (včetně žalobkyně), že Mgr. V. přestal řádně a včas plnit své závazky z dohod o úschovách finančních prostředků uzavřených s klienty. Emailem odeslaným na elektronickou adresu fakt.vsicni@reality21.cz dne 7. 9. 2012 informoval druhý žalovaný všechny zaměstnance první žalované o ukončení spolupráce s Mgr. V. a o podaném trestním oznámení. Usnesením ze dne 20. 9. 2012 bylo vůči Mgr. V. zahájeno trestní stíhání pro zločin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku, pro který byl posléze pravomocně odsouzen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2016, č. j. 4 T 6/2015-7064, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 9. 2017, č. j. 5 To 17/2017-7352, mj. k trestu odnětí svobody v trvání osmi let. Součástí skutku, pro nějž byl odsouzen, je i to, že převzal na základě dohody o úschově uzavřené s žalobkyní do úschovy částku 1 290 000 Kč, kterou měl žalobkyni vyplatit po předložení příslušných dokumentů, což neučinil, a způsobil tím žalobkyni škodu v uvedené výši, k jejíž náhradě byl současně zavázán. Celková škoda způsobená i dalším osobám v postavení žalobkyně dosáhla bezmála 70 mil. Kč. Dne 27. 12. 2012 bylo ve věci dlužníka Mgr. M. V. zahájeno insolvenční řízení, dne 11. 6. 2013 byl na jeho majetek prohlášen konkurs. Podle názoru Generali pojišťovny a. s., vyjádřeného v dopise ze dne 13. 12. 2012, nebylo možné porušení právních povinností Mgr. V. předvídat, neboť tento dlouhodobě plnil své povinnosti a vzájemná spolupráce vzbuzovala u pojištěné (první žalované) dostatečnou důvěru. Škoda žalobkyni podle pojišťovny nevznikla z důvodu „doporučení advokáta pracovníkem realitní kanceláře“, ale kriminálním (t. č., v době sepisu stanoviska pojišťovny, ještě údajně) jednáním advokáta. Žalobkyně vyzvala první žalovanou k náhradě škody dopisem ze dne 5. 10. 2012, ta neplnila ničeho.

9. Dále soud prvního stupně provedl k důkazu celou řadu úředních záznamů o podaných vysvětleních a protokolů o výsleších svědků v označeném trestním řízení a dále protokolů o výsleších svědků provedených v řízení vedeném u soudu prvního stupně pod sp. zn. 21 C 228/2016. V něm se domáhá žalobkyně PROTI BEZPRÁVÍ 21 s. r. o. jako postupník pohledávek bývalých klientů první žalované na druhém žalovaném (jako žalovaném) řady nároků konstruovaných shodně jako nárok žalobkyně, tj. z titulu ručení.
10. Soud prvního stupně reprodukuje tyto výpovědi (a bez výjimky z nich zjišťuje) obsáhle pod body 25 až 47 odůvodnění rozsudku na jeho celkem devíti stranách.
11. Základem z nich zjištěného je závěr, že o defraudování úschov ke dni ukončení spolupráce s Mgr. V. nikdo (samozřejmě kromě jeho samého) nevěděl a že první žalovaná, jednající druhým žalovaným, přistoupila k ukončení spolupráce již z důvodu vyplácení úschov ke konci lhůty, což se klientům nelíbilo, resp. ve dvou případech v polovině srpna až po jejím uplynutí.
12. Krom dalšího soud prvního stupně z těchto výpovědí dále zjišťuje (k bližšímu hodnocení této části soudem prvního stupně obstaraného skutkového podkladu pro jeho rozhodnutí viz níže), že „důvod ukončení s Mgr. V. byl ten, že Mgr. V. byl nespolehlivý“ (JUDr. P.), že „realitní makléři byli o ukončení spolupráce s Mgr. V. informováni na poradě, kterou měli pravidelně každé pondělí. Tam se museli všichni makléři povinně dostavit a šlo o ústní sdělení, možná to bylo i v zápisu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

z porady“ (R. V.), že „přišlo oznámení, aby nespolupracovali s Mgr. V.. Bylo jim to sděleno na společné poradě, a pokud se jí někdo neúčastnil, dozvěděl se to telefonicky nebo od kolegy na e-mail a na nástěnce“ (J. K.), že „jim paní V. řekla 20. 8. 2012, že se úschovy již nebudou dělat u pana V.“ (Mgr. P. R.) a že „... P. měli smlouvu podepsanou 12. 7. 2012 a peníze tak měli dostat na konci července 2012, které nedostali. Problémy tak mohly být někdy na začátku srpna 2012“ (V.K.).

13. Učiněná skutková zjištění soud prvního stupně právně posoudil podle § 420 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále i jen „obč. zák.“), pokud jde o první žalovanou, a podle § 194 odst. 6 a § 135 odst. 2 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále i jen „obch. zák.“), pokud jde o druhého žalovaného.
14. Uvedl, že podstatou sporu bylo zjištění, zda druhý žalovaný jednal či nejednal s péčí řádného hospodáře. V případě kladného závěru by tím byl podle soudu prvního stupně zároveň prokázán delikt první žalované, „a tím i vznik ručitelského závazku druhého žalovaného“. Otázku jednání druhého žalovaného s péčí řádného hospodáře ztotožnil soud prvního stupně s tím, zda věděl již před 21. 8. 2012 o tom, že Mgr. V. nenakládá řádně s prostředky v úschovách a že je nevyplácí klientům, což měla prokázat žalobkyně. Zhodnocením provedeného dokazování soud prvního stupně dospěl k závěru, že to žalobkyně nejen neprokázala, ale že bylo naopak bezpečně prokázáno, že druhý žalovaný „ihned po zjištění pochybností ohledně spolupráce s advokátem Mgr. M. V. začal tuto situaci řešit a udělal vše pro to, aby další škodě bylo zabráněno“. Uvedené pochybnosti se navíc netýkaly podezření na trestnou činnost advokáta či nakládání s úschovami v rozporu se zákonem o advokacii či stavovskými předpisy, ale byly dány pouze tím, že „spolupráce s advokátem Mgr. V. neprobíhá tak, jak by si žalovaná č. 1 představovala“. Vyplácení úchov až na konci úschovní lhůty však bylo v souladu s úschovními smlouvami i zákonem. Z žádného důkazu nevyplývalo, že v době ukončení spolupráce s Mgr. V. již kterýkoliv z žalovaných věděl o zpronevěrách, vyšlo to najevo až později. Do ukončení spolupráce se jmenovaným advokátem se nestalo, že by úschova nebyla vyplacena vůbec. V této souvislosti soud prvního stupně rovněž zdůraznil samostatné postavení advokáta, do jehož úschovní činnosti nebyli žalovaní oprávněni ingerovat.
15. Na podkladě těchto úvah soud prvního stupně dovedl, že druhý žalovaný nejednal v rozporu s péčí řádného hospodáře a že „jeho jednáním nemohla vzniknout žalobkyni škoda“. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by druhý žalovaný jednal v rozporu s péčí řádného hospodáře, nebylo podle soudu prvního stupně ani prokázáno, že by byla dána odpovědnost první žalované. Škoda byla žalobkyni způsobena výhradně deliktním jednáním advokáta Mgr. V..
16. Z uvedených důvodů soud prvního stupně žalobu proti oběma žalovaným zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že úspěšnému druhému žalovanému přiznal vůči žalobkyni na jejich náhradu s poukazem na ustanovení § 150 o. s. ř. právě jen pětinu jeho celkových nákladů, vypočtených podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „AT“). Mimořádné okolnosti svědčící tomuto postupu shledal v tíživosti situace žalobkyně, která přišla v projednávaných souvislostech bez náhrady o jediný hodnotný majetek. Ve vztahu mezi žalobkyní a první žalovanou soud prvního stupně nepřiznal „nikomu“ (přesněji „žádnému z účastníků“ – poznámka odvolacího soudu) právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšné první žalované žádné nevznikly.
17. Žalobkyně napadla rozsudek soudu prvního stupně včasným a přípustným odvoláním, v němž namítla, že soud prvního stupně nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a věc nesprávně posoudil rovněž po právní stránce.
18. Ve vztahu k dovozované odpovědnosti první žalované žalobkyně vytkla soudu prvního stupně, že zcela opominul zjevné porušení smluvních povinností první žalované, pokud žalobkyni rozhodného dne – tj. 21. 8. 2022 – nezprostředkovala informaci byť jen o tom, že v

případě úschov u Mgr. V. dochází k nestandardním situacím a průtahům s jejich výplatou; tuto informaci přitom první žalovaná již před rozhodným datem prokazatelně měla, a rozhodla se proto smluvní vztah s Mgr. V. ukončit a úschovy u něj nadále nerealizovat, jak zjistil i soud prvního stupně z důkazů viz bod 12 shora. Jakoukoliv právní reflexi této skutečnosti však žalobkyně v napadeném rozsudku postrádá.

19. Pokud jde o druhého žalovaného, ten podle žalobkyně jistě nejpozději v polovině srpna roku 2012 věděl, že potíže jsou, a i kdyby „nevěděl o celé hloubce problémů Mgr. V.“, muselo mu být již podle zjištění soudu prvního stupně přinejmenším zřejmé, že Mgr. V. neplní řádně své závazky. Vzhledem k objemu úschov prováděných u Mgr. V. v rádech desítek miliónů korun měl podle žalobkyně druhý žalovaný jednat v souladu s péčí řádného hospodáře skutečně neprodleně, okamžitě přerušit a zamezit dalšímu vkládání prostředků do úschov Mgr. V., a zamezit tak vzniku dalších škod, což neučinil. Ve vztahu k žalobkyni měl pak učinit taková opatření, aby s Mgr. V. neuzavřela smlouvu o úschově, nebo aby jí byla alespoň poskytnuta informace, že bylo rozhodnuto o ukončení spolupráce s ním, a žalobkyně se tak mohla sama rozhodnout, zda smlouvu případně uzavře s jiným schovatelem.
20. Dále žalobkyně v odvolání zdůraznila, že soudem prvního stupně prezentované samostatnosti a nezávislosti činnosti advokáta sice obecně nelze nic vytknout, v souzené věci však soud prvního stupně nezohlednil „in house“ pozici Mgr. V. jakožto advokáta poskytujícího právní služby v drtivé většině právě jen klientům první žalované. Ti prakticky nerozlišovali, zda je advokát, „sedící“ ve stejných kancelářích jako ostatní zaměstnanci první žalované, samostatným subjektem, nebo zda jedná jejím jménem a na její účet.
21. Proto žalobkyně navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobě vyhověl.
22. Žalovaní s odvoláním žalobkyně nesouhlasili, považující napadený rozsudek za správný, a navrhujíce proto jeho potvrzení.
23. První žalovaná ve vyjádření k odvolání zdůraznila, že ke dni 21. 8. 2012 nemohla vědět a nevěděla o zpronevěrách úschov Mgr. V. či chystané zpronevěře úschovy žalobkyně, a nebylo proto v jejích možnostech takovému počinání jmenovaného zabránit. Bylo prokázáno právě jen to, že spolupráci s Mgr. V. ukončila z důvodu, že jmenovaný vyplácel prostředky z úschov až na konci lhůty k výplatě, a nikoliv obratem, tedy nikoliv pro protiprávní jednání. První žalovaná je toho názoru, že pokud by měla odpovídat žalobkyni za vzniklou škodu, „musela by nutně být minimálně za pomoc při trestné činnosti Mgr. V. odsouzena již v trestním řízení“, což nebyla a nebyla ani stíhána. Závěr soudu prvního stupně, že za žalobkyni vzniklou škodu odpovídá výlučně Mgr. V., který byl ostatně v adhezním řízení odsouzen k její náhradě, je tak i podle první žalované nevyhnutelný.
24. Podle druhého žalovaného je odvolání žalobkyně vzhledem k okolnostem sice lidsky pochopitelným, avšak nedůvodným procesním počináním, které nemůže otrást správností zásadního závěru soudu prvního stupně, a to sice, že druhý žalovaný nevěděl o trestné činnosti Mgr. V., resp. o způsobu, jakým Mgr. V. nakládá s uschovanými prostředky. Žalobkyně v odvolání účelově vybírá jednotlivé citace z výpovědí řady osob a vytrhává je z kontextu, čímž zavádějícím způsobem zkresluje jejich vyznění. Přes veškerou snahu žalobkyně nebylo v řízení prokázáno nic jiného, než že druhý žalovaný v návaznosti na informace o opožděných výplatách, jež mu byly prezentovány dne 15. 8. 2012, inicioval jednání s Mgr. V. konané dne 17. 8. 2012 a poté s ním ukončil spolupráci dohodou uzavřenou dne 22. 8. 2012. To vše ale právě jen proto, že se Mgr. V. „jen“ opozdil s výplatou uschovaných prostředků, nikoliv proto, že by je nevyplatil či dokonce vyplatit nemohl. Výpověď svědkyně K. druhý žalovaný interpretoval v souladu se skutečností již před soudem prvního stupně, tj. že se svědkyně spletla, když časově lokalizovala lhůtu k výplatě úschovy manželům P. do počátku srpna roku 2012, neboť šlo o počátek září roku 2012, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

vypověděli sami tito manželé v trestním řízení. I nejbližší spolupracovnice Mgr. V. JUDr. P. vypověděla, že „až někdy koncem srpna 2012 se začali ozývat klienti, že se nemohou dovolat Mgr. V., a stěžovali si.“ Ani jeden z žalovaných, jak správně shledal soud prvního stupně, neměl a nemohl mít kontrolu nad úschovnými účty Mgr. V., kdy naopak umožnění takové kontroly advokátem by bylo v hrubém rozporu se stavovskými předpisy. První žalovaná nebyla nikdy stranou úschovných smluv, již proto nemohla mít a neměla žádné „systematické povědomí o podmínkách jednotlivých úschovných smluv, o termínech provádění výplat ani o jiných ujednáních mezi Mgr. V. a jednotlivými schovateli“, stejně tak jako ho neměl a nemohl mít druhý žalovaný jako její jednatel. Ten si naopak, jak správně uzavřel soud prvního stupně, počínal nadměru profesionálně, a tedy s péčí řádného hospodáře, pokud se rozešel s Mgr. V. toliko za shora uvedených okolností, v zásadě právě jen z reputačních důvodů.

25. Dříve, než odvolací soud rozhodl o odvolání, žalobkyně vzala žalobu zpět v rozsahu částky 233 594 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně od 1. 11. 2012 do zaplacení s tím, že jí tato částka byla zaplacená po podání žaloby z výtěžku konkursu vedeného na majetek Mgr. V.. Žalovaní se zpětvzetím žaloby v tomto rozsahu souhlasili. Odvolací soud proto postupoval podle § 222a odst. 1 a 2 o. s. ř., odvoláním napadený rozsudek ve výroku o věci samé v rozsahu dotčeném zpětvzetím zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil.

26. V rozsahu týkajícím se již jen žalobního požadavku na zaplacení částky 1 056 406 s příslušenstvím poté odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212 a § 212a o. s. ř.). Po částečném zopakování a doplnění dokazování v odvolacím řízení shledal odvolání převážně opodstatněným.

27. Odvolací soud předně vychází ze skutkového stavu věci, jak byl, pokud jde o obsah zprostředkovatelské smlouvy a tří dohod podepsaných žalobkyní dne 21. 8. 2012, zjištěn soudem prvního stupně. Ohledně dohody o úschově soud prvního stupně správně zjistil, že jí kromě žalobkyně, kupujících (složitelů) a Mgr. V. jako schovatele uzavřela ještě J. S., označená zde rodným číslem a bydlištěm, jako „vedlejší účastník“. Význam a důvody vedlejšího účastenství této osoby nicméně soud prvního stupně nijak neozřejmil. Odvolací soud proto doplnil dokazování plnou mocí udělenou jmenované první žalovanou dne 3. 4. 2012 (předloženou žalobkyní již v přílohách žaloby), z níž zjistil, že jmenovaná byla smluvní stranou úschovní dohody jako makléřka první žalované.

28. Dále odvolací soud vychází ze zjištění soudu prvního stupně, že žalobkyně vyzvala první žalovanou k náhradě škody dopisem ze dne 5. 10. 2012. Po jeho zopakování k důkazu k tomu odvolací soud dále doplňuje, že žalobkyně tímto dopisem poskytla první žalované lhůtu k plnění v délce 20 dnů od doručení dopisu. Datum jeho doručení soud prvního stupně nezjistil. Z odpovědi na něj, obsažené v dopise první žalované ze dne 5. 11. 2012, tak zjistil odvolací soud, že výzva k náhradě škody musela být první žalované doručena nejpozději dne 5. 11. 2012, kdy na ni odpovídá. Žalobkyně k výzvě odvolacího soudu při jednání dne 25. 5. 2022 dřívější datum doručení dopisu první žalované netvrdila.

29. Pokud jde o právní posouzení věci, soud prvního stupně správně shledal na věc aplikovatelnou právní úpravu občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. a obchodního zákoníku č. 513/1191 Sb. (k tomu viz přechodná ustanovení v § 3028 odst. 1 a 3 a § 3079 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.).

30. Nepochybil ani v určení na věc dopadajících ustanovení těchto právních norem, tj. § 420 obč. zák. ve vztahu k dovozované odpovědnosti první žalované za škodu a § 194 odst. 5 a 6 obch. zák., pokud jde o nárok směřující vůči druhému žalovanému.

31. Soudem prvního stupně na podkladě těchto správně určených zákonných ustanovení provedené

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

právní posouzení věci však odvolací soud nesdílí.

32. Předně odvolací soud považuje za chybné již základní východisko úvah soudu prvního stupně, podle nějž bude dán delikt první žalované tam, kde druhý žalovaný nejednal s péčí řádného hospodáře. Odpovědnost společnosti za škodu způsobenou třetí osobě, odpovědnost jednatele za škodu vzniklou společnosti a zákonné ručení jednatele za závazky společnosti jsou totiž (tři) rozdílné právní instituty, vybavené samostatnými předpoklady vzniku (k tomu viz např. podrobný výklad provedený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 27 Cdo 51/2019). Opačný náhled soudu prvního stupně, pokud tyto instituty a jejich předpoklady směšuje, není správný.
33. V případě nároku požadovaném na první žalované tak podle odvolacího soudu bylo namístě, v čemž nutno přisvědčit odvolatelce, zaměřit pozornost na důvody, které žalobkyně v rámci vyličení žalobního skutku, konkrétně pak tvrzeného deliktního jednání, skutečně klade první žalované k tíži.
34. Pokud by tak soud prvního stupně učinil, pak by nemohl přehlédnout, že zatímco první žalovaná na poradě se svými makléři konané v pondělí dne 20. 8. 2012 dává těmto pokyn „nedělat“ s Mgr. V. další úschovy, v den následující (úterý 21. 8. 2012) je taková další úschova uzavřena právě s žalobkyní, a to za vedlejšího účastenství makléřky (mandatářky) první žalované J. S., která je smluvní stranou úschovní dohody. Podle odvolacího soudu je nabíledni, že první žalovaná byla v rámci svých informačních, oznamovacích a zájmy žalobkyně ochraňujících povinností podle zprostředkovatelské smlouvy, zjištěných z jejího textu již soudem prvního stupně, povinna žalobkyni o této skutečnosti vyrozumět, tj. sdělit jí něco v tom smyslu, že „pro účely úchovy je tady v rámci právního servisu k dispozici Mgr. V., náš *in-house lawyer*, jemuž sice nemáme zásadního důvodu nedůvěřovat, pro jistotu jsme se s ním ale právě včera rozhodli ukončit veškerou spolupráci“. Je notorií, kterou netřeba prokazovat, že pokud by k takovému sdělení došlo, byla by osobou přístupující k hájení svých zájmů i s jen průměrnou pozorností realizována úschova jinak, pokud vůbec. Z obsahu spisu neplyne (a žádný z účastníků netvrdil), proč žalobkyni za takovou osobu nepovažovat. Jinak řečeno, žádný z účastníků netvrdil, že (a snad proč) by žalobkyně za takových okolností trvala na poskytnutí právního servisu právě prostřednictvím Mgr. V., z obsahu spisu se pak žádné takové indicie nepodávají. Naopak je zcela evidentní, že pokud by byla celá transakce realizována jinak než prostřednictvím Mgr. V., což by byla, nebýt mlčení první žalované, žalobkyně by o své peníze nepřišla. Případná okolnost, že se informace z pondělní schůzky k Janě S. nedostala, je bez významu, jde k tíži první žalované, která se jako profesionál měla postarat o to, aby tak stalo.
35. Podle odvolacího soudu je tudíž namístě uzavřít, že žalobkyni vznikla v příčinné souvislosti s takto kvalifikovaným deliktním jednáním první žalované škoda představovaná ušlým ziskem, odpovídajícím z úschovy neuhrazené kupní ceně za podíl. Nebýt deliktu první žalované, s nímž otázka její vědomosti o trestně postižitelném jednání Mgr. V. nijak nesouvisí, bylo s ohledem na pravidelný běh věcí možné důvodně očekávat, že k úhradě kupní ceny dojde, a majetek žalobkyně se o ni rozmnoží. Na uvedeném ničeho nemění, že z pohledu práva trestního a rovněž i vlastní úschovní dohody je škůdcem Mgr. V.; první žalovaná odpovídá za (tutéž) škodu z jiných důvodů.
36. V prodlení s její náhradou je nicméně ve smyslu § 563 obč. zák. oproti žalobnímu požadavku až počínaje dnem 27. 11. 2012, neboť lhůta 20 dnů, poskytnutá žalobkyní k plnění v dopise prokazatelně doručeném první žalované až dne 5. 11. 2012, marně uplynula dne 26. 11. 2012. Žalobkyně má tudíž ode dne 27. 11. 2012 nárok rovněž na úrok prodlení (§ 517 odst. 2 obč. zák.), jehož výše dle prováděcího předpisu (nařízení vlády č. 142/1994 Sb.) však nečinila v rozhodné době (ve smyslu § 1 citovaného vládního nařízení, ve znění účinném od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2013) v žalobě požadovaných 7,75% ročně, ale jen 7,5% ročně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

37. Proto odvolací soud podle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně v odvoláním posléze dotčené části zamítavého výroku o věci samé ve vztahu mezi žalobkyní a první žalovanou tak, že první žalované uložil zaplatit žalobkyni částku 1 056 406 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,5% ročně od 27. 11. 2012 do zaplacení (neuvezení lhůty k plnění, k němuž došlo nedopatřením při vyhlášení rozsudku, je zhojeno ustanovením § 261a odst. 2 o. s. ř.), a ve zbytku – tj. ohledně úroku z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 1 056 406 Kč za dobu od 1. 11. 2012 do 26. 11. 2012 a ve výši 0,25% ročně z téže částky od 27. 11. 2012 do zaplacení – napadený rozsudek v tomto výroku potvrdil jako věcně správný (§ 219 o. s. ř.)
38. Pokud jde o zamítnutí žaloby vůči druhému žalovanému, odvolací soud dospěl po přezkoumání napadeného rozsudku k následujícím závěrům.
39. Podle § 194 obch. zák. členové představenstva jsou povinni vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře a zachovávat mlčenlivost o důvěrných informacích a skutečnostech, jejichž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti způsobit škodu. Je-li sporné, zda člen představenstva jednal s péčí řádného hospodáře, nese důkazní břemeno o tom, že jednal s péčí řádného hospodáře, tento člen představenstva. Ti členové představenstva, kteří způsobili společnosti porušením právních povinností při výkonu působnosti představenstva škodu, odpovídají za tuto škodu společně a nerozdílně. Smlouva mezi společností a členem představenstva nebo ustanovení stanov vylučující nebo omezující odpovědnost člena představenstva za škodu jsou neplatné. Členové představenstva odpovídají za škodu, kterou způsobili společnosti plněním pokynu valné hromady, jen je-li pokyn valné hromady v rozporu s právními předpisy (odstavec 5). Členové představenstva, kteří odpovídají společnosti za škodu, ručí za závazky společnosti společně a nerozdílně, jestliže odpovědný člen představenstva škodu neuhradil a věřitelé nemohou dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku společnosti pro její platební neschopnost nebo z důvodu, že společnost zastavila platby. Rozsah ručení je omezen rozsahem povinnosti členů představenstva k náhradě škody. Ručení člena představenstva zaniká, jakmile způsobenou škodu uhradí (odstavec 6).
40. Podle § 135 odst. 2 obch. zák. se ustanovení § 194 odst. 2 první až páté věty, odstavce 4 až 7 a § 196a obch. zák. použijí obdobně i na jednatele společnosti s ručením omezeným.
41. Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu plyne, že jednatel společnosti s ručením omezeným může ručit za závazky společnosti pouze tehdy, jsou-li prokázány předpoklady jeho odpovědnosti za škodu způsobenou společností (nikoliv žalobkyni, jak nepřesně uvažoval soud prvního stupně) nikoliv řádným výkonem své funkce. Jednatel odpovídá za řádný (v souladu s požadavkem náležité péče, resp. péče řádného hospodáře jsoucí) výkon funkce, nikoliv za výsledek své činnosti. Jedná-li s náležitou péčí, resp. péčí řádného hospodáře, není povinen hradit společnosti škodu, byť by v důsledku takového jednání vznikla, a je tím vyloučen i jeho ručení za závazky společnosti, jehož výše je omezena výší škody, za níž odpovídá. Škoda způsobená společností může přitom z povahy věci spočívat jen ve vzniku dluhu. Škodou vzniklou společností však není bez dalšího každý její nezaplacený (splatný) dluh. V řízení vedeném proti jednatelem jakožto zákonnému ručiteli tudíž soud posuzuje dva okruhy okolností, jež jsou na sobě relativně nezávislé - splnění předpokladů vzniku ručení podle § 135 odst. 2 a § 194 odst. 6 obch. zák., a dále to, zda žalobci svědčí pohledávka, za jejíž splnění má jednatel ručit. Okolnosti vzniku a výše této pohledávky *mohou, ale nemusí souviset* s okolnostmi vzniku a výše škody vzniklé společnosti, k jejíž náhradě je jednatel povinen (srov. zejm. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. 29 Cdo 663/2013, a již citovaný rozsudek ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 27 Cdo 51/2019, jakož i četnou další v nich citovanou judikaturu).
42. Soud prvního stupně ze shora vyložených hledisek nepochybil, pokud zaměřil svoji pozornost na otázku ne/jednání druhého žalovaného s péčí řádného hospodáře. I při tomto zkoumání však,

stejně jako v případě dovozované odpovědnosti první žalované, plně nerespektoval žalobní skutek vylíčený tak, že tvrzené neřádné jednání druhého žalovaného *má právě souviset* s okolnostmi vzniku pohledávky žalobkyně za první žalovanou. Jakkoliv tedy soud prvního stupně dospěl k závěru, že zde k 21. 8. 2012 nebylo Mgr. V. nevyplacené úschovy, měl se otázkou postupu druhého žalovaného s péčí řádného hospodáře zabývat i – a to zejména – ve vztahu k tomu, zda lze řádnost jeho péče shledat přesto, že se žalobkyně dne 21. 8. 2012 nedozvěděla o včerejším rozhodnutí první žalované „nedávat“ Mgr. V. další úschovy.

43. To soud prvního stupně neučinil, zdůrazňuje opakovaně skutečnost, že ke dni 21. 8. 2012 druhý žalovaný neměl a nemohl mít vědomost o protiprávním nakládání Mgr. V. s úschovami. Na tom přitom argumentace žalobkyně nestála (přínejmenším výlučně). Ještě jinak řečeno, soud prvního stupně se neměl spokojit s obecným závěrem, podle něž druhý žalovaný po zjištění pochybností „začal tuto situaci řešit a udělal vše pro to, aby další škodě bylo zabráněno“, ale měl se zcela konkrétně ptát, co udělal druhý žalovaný pro zabránění vzniku škody žalobkyni, tj. škody zapříčiněné uzavřením úschovní smlouvy z důvodu současného nesplnění povinností první žalované podle smlouvy zprostředkovatelské, pro které byla první žalovaná zavázána k náhradě této škody. To neučinil, jakkoliv do jisté míry pochopitelně, pokud první žalovanou k náhradě škody nezavázal.
44. Soudu prvního stupně je dále nutno vytknout, že i ty (neúplně) závěry, k nimž ohledně ne/počínání druhého žalovaného s péčí řádného hospodáře dospěl, založil na rozporných dílčích skutkových zjištěních, lokalizoval-li, stručně řečeno, „problémy s Mgr. V.“ do období konce srpna a počátku září 2012, a přitom současně zjistil z protokolu o výslechu svědkyně K., že „[p]roblémy tak mohly být někdy na začátku srpna 2012“. K vysvětlení údajných časových nepřesností v tomto ohledu druhým žalovaným soud prvního stupně nezaujal žádné stanovisko.
45. K tomu nutno dále zdůraznit, že skutková zjištění učiněná soudy v řízení vedeném pod sp. zn. 21 C 228/2016, která soud prvního stupně v nyní projednávané věci přebírá, tam byla oporou pro závěr o jednání druhého žalovaného s péčí řádného hospodáře (jakkoliv vyslovený jen pro úplnost) v situaci, v níž byly smlouvy o úschovách uzavřeny klienty první žalované s Mgr. V. v období od 3. 7. 2012 do 15. 8. 2012 (viz bod 25 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně ze dne 18. 1. 2021, č. j. 21 C 228/2016 – 313). K jejich uzavření tedy došlo – oproti projednávané věci – bez výjimky před konáním schůze první žalované s makléři dne 20. 8. 2012. Posun skutkové situace a v této souvislosti se v čase jistě zvyšující se očekávání péče druhého žalovaného při jejím řešení soud prvního stupně nehodnotil.
46. Odvolací soud proto shledal napadený rozsudek v rozsahu zamítnutí žaloby směřující proti druhému žalovanému nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Proto jej v tomto rozsahu zrušil [§ 219a odst. 1 písm. b) o. s. ř.], a věc podle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
47. V něm soud prvního stupně znovu věcně posoudí důvodnost nároku uplatněného žalobou proti druhému žalovanému. Vyjde přitom ze shora uvedených právních názorů odvolacího soudu (§ 226 odst. 1 o. s. ř.) a výkladu institutu zákonného ručení jednatele podle § 194 odst. 6 obch. zák. podaného shora připomenutou judikaturou Nejvyššího soudu. Ve vztahu k „rolí“ druhého žalovaného při schůzce s makléři dne 20. 8. 2012 a přenosu jejího „výstupu“ k makléřce Janě S. se nabízí prohloubení zjištěného skutkového stavu věci výslechem svědkyň V. a právě S.. Validitu údajů, o nichž vypovídala (zřejmě) v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 21 C 228/2016 svědkyně Klenovská, bude vhodné ověřit jejím výslechem (navrženým žalobkyní již v žalobě).
48. Důkazy, které soud prvního stupně provede v dalším řízení, zhodnotí postupem podle § 132

o. s. ř., tedy každý zvlášť a všechny v jejich vzájemné souvislosti, s přihlédnutím k vyjádření účastníků k těmto důkazům, k němuž jim dá prostor. Zjištěný skutkový základ věci, nezatížený nevysvětlenými rozpory mezi provedenými důkazy, podrobí soud prvního stupně přesvědčivé právní kvalifikaci, která vyústí v nové rozhodnutí. Bude-li mít toto rozhodnutí opět povahu rozsudku, postará se soud prvního stupně, aby jeho odůvodnění přesvědčilo o správnosti rozsudečných výroků. V konečném rozhodnutí soud prvního stupně též znovu rozhodne o nákladech řízení včetně řízení odvolacího (§ 224 odst. 3 o. s. ř.), pokud jde o vztah mezi žalobkyní a druhým žalovaným.

49. Ve vztahu mezi žalobkyní a první žalovanou, vůči níž se řízení končí, rozhodl odvolací soud výrokem II tohoto rozsudku o nákladech řízení před soudy obou stupňů (§ 224 odst. 2 o. s. ř.) podle míry úspěchu ve věci (§ 224 odst. 1, § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 věta první o. s. ř.), vycházející z toho, že žalobkyně neuspěla s žalobním požadavkem v rozsahu částky 233 594 Kč s příslušenstvím, který vzala zpět, aniž by pro to byly dány důvody spočívající v chování první žalované po podání žaloby, a naopak uspěla se žalobou co do částky 1 056 406 Kč s příslušenstvím (drobný neúspěch toliko v rozsahu požadovaného úroku z prodlení postrádá procesní význam). Uspěla tedy převážně (z 82%), a proto jí přísluší (odečet neúspěchu od úspěchu) náhrada v rozsahu 64% plných nákladů řízení, sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 6 450 Kč a nákladů zastoupení žalobkyně advokátem. Ty jsou tvořeny předně odměnou advokáta podle § 137 odst. 2 o. s. ř., § 6 odst. 1, § 7, § 8 a § 11 odst. 1 AT za: 1) převzetí a přípravu zastoupení, 2) podání žaloby, 3) – 5) účast na jednání soudu prvního stupně ve dnech 15. 5. 2020, 23. 9. 2020 a 7. 5. 2021, 6) písemné podání ve věci samé ze dne 12. 6. 2020, 7) odvolání proti rozsudku, 8) – 9) účast na jednání odvolacího soudu ve dnech 23. 2. 2022 a 25. 5. 2022, tj. 13 460 Kč/úkon, celkem 121 140 Kč. Dále žalobkyni přísluší odměna advokáta za odvolání proti usnesení soudu prvního stupně ze dne 23. 11. 2015 (nepříznání poplatkového osvobození) podle § 11 odst. 2 písm. c) AT ve výši 6 730 Kč, náhrada hotových výdajů advokáta podle § 13 odst. 4 AT za uvedených 10 úkonů právní služby ve výši 3 000 Kč (10 x 300 Kč) a konečně náhrada za daň z přidané hodnoty, jejímž plátcem je společnost s ručením omezeným, prostřednictvím které zástupce žalobkyně vykonává advokacii, v zákonné sazbě 21%, počítaná podle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. z odměny a náhrady hotových výdajů, a tedy činící 27 483 Kč. Celkem tedy náklady řízení žalobkyně před soudy obou stupňů činí 164 803 Kč, 64% z této částky odpovídá částka 105 474 Kč.
50. O lhůtě k plnění ve vyhovujícím výroku o věci samé a ve výroku o nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř. O povinnosti první žalované zaplatit náklady řízení k rukám advokáta žalobkyně bylo rozhodnuto podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** v rozsahu zrušení napadeného rozsudku a zastavení řízení a změny výroku o věci samé napadeného rozsudku vůči první žalované přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně rozhodujícího v této věci ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek podle § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Ve zbylém rozsahu **není** proti tomuto rozsudku dovolání přípustné.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo na nařízení exekuce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

Praha 25. května 2022

JUDr. Eliška Mrázková v. r.
předsedkyně senátu